

Delî Mavi

– e.u · 24 Ağustos 2013

Gençliğin ne anlama geldiğini bilmeyen daha çocuksu havada bir gençti...Yüzü sanki doğmaktan hoşnut olmayan güneşin batmak üzere olan halini andırıyordu...Kaşları kalın,saçları kumral,koyu kahverengi gözleri vardı...Ama hep birine,bir şeylerden hoşnut olmayan bir görüntüsü vardı...Gülmekten korkarmışcasına pek gülmez,bir tebessümü bile etrafına fazla görürdü...Fakat bu sadece görüntüsüydü... Kendi de gülmekten hoşlanmazdı,kendisine yakıştırmazdı...Adı vardı hoşlanmaz gibi karşısındakinden tanışırken bile kaçamaktı...Bunu bu durumunu kendisinde anlamazdı...Kimseye anlatamazdı.biraz karanlık,biraz aydınlıkta yaşardı.Ama onu kimse gerçekten tanımazdı...Hoş oda kendini pek tanımazdı... Çünkü anı anını tutmazdı .oda anlamazdı.Yatağın tersinden kalkmışcasına tavırları aniden değişirdi...Bir solukta başka bir şeyle karşılaşırdı onunla arkadaş olanlar...İçindeki farklılığın sebebi dışına yansiyordu.hayatını kendi yaşamak istiyor,fakat buna cesareti olsada birileri,bir şeyler engelmış geliyordu ona...Gençliği hep böyle arayışlarla geçiyor sayılır.peki sonra buldu mu aradığını?...Elleri titrerdi,bir iş yaparken,yaşadığı maceraları anlatırken sanki tekrar tekrar yaşarmışcasına anlatırdı...Gel zaman,git zaman vakit iyice geçti...O hala eve gitme çabasındaıydı.Bir gece kendine bile inanamıyordu.Eve giden yokuşta üç kere duran kişi hiç durmaksızın gidiyordu.Nefes nefese yokuşu çıkmaya çalışıyor.Düşmemek için de ayrı bir çaba harcıyordu.Çünkü sarhoştı...Gece artık iyice yerini sabaha bırakmak üzere,saat artık dörde geliyor.Hayatında bir anlan taşımayan eve neden gitmeye çalıştığıda meçul...Birden kaşlarını çatıyor.Gökyüzüne bakıp aşağılayıcı bir gülüşle küçük seslerle basıyor küfürü...Sonra başını omuzları arasına gömüp,yaşlı,yorgun,bezgin işçi kamburunu çıkarıp yürüyor...Zamanı umursamaz bir edayla adımları seyrekleşiyor...Artık korkak korkak atıyor adımlarını sabahın ışıklarına...İyice yorgun ve sarhoşluğun vermiş olduğu viranlığıyla bir sigara çıkarıp yakıyor cebinden...Kaldırırma oturup sigarasını içerken,bir yandanda etrafına öküz gibi bakınıyor...Birden kızıyor,kime ve niye sorguları aklında gökyüzünü tarıyor gözleri...Kızgın bakışları sanki gökyüzünü yırtıyor...Bulutlar korkup kaçarmışcasına yıldızları salıveriyor...Gencin suretinin ve ayaklarının hemen altına...Genç yıldızları görünce içindeki sevinç çıkıyor dışarı sanki...Başlıyor bir yandan gülüp bir yandanda küfür etmeye...Sonra sarsaklıyor,sanki düşüyor gibi aniden filtresine kadar yanan sigarası yakıyor parmaklarını...Aniden atıyor sigarasından arta kalanı ve derin bir nefes çekip tekrar bir sigara yakıyor...Birden bir şeyler gözüne çarpıyor gecenin içinden...Karşısındaki pencerede masmavi iki göz onu ürpertiyor...Aniden ayağa kalkıyor...Gitmekle gitmemek arasında kalıyor sanki...Karar veriyor,ağır ağır yokuşu çıkarken bir yandanda o masmavi gözler gözünün önüne geliyor...Vakit bir hayli sabaha vardı diyor kendi kendine...Eve yaklaşıyor yaklaşık on adım kadar...Onu atmaya titriyor bacakları...Biraz orada köşe başında bekliyor...Bu arada yürürken yakmış olduğu sigarasını büyük bir hınçla yere atıyor...Evin kapısı önüne geliyor...Anahtarını arıyor buluyor.Almış olduğu alkol geçen zamanla beraber iyice etkisini gösteriyor...Genç anahtar yuvasını ararken”aha bu kapıda sarhoş”deyip kendi kendine gülüyor... Kendi yatağını zor buluyor.Olduğu gibi yatakta uzanmış,gözlerini tavana sabitlemiş ve o kimin olduğunu merak ettiği masmavi gözleri düşünürken sızıp kalıyor öylece...Sabahı anasının beddualarıyla karşıılıyor...

bir bardak sıcak çay onun zihnini amaya yetiyor...çıkıp gidiyor kaar gibi evden...Aklında sarhoş beyninden kalan hayalmeyal olayların sert vuruları...Başını ağırtıyor...Birden masmavi gözler aklına geliyor...Başının ağrısı kalmıyor...O gözlerin sahibi kim merakı sarıyor etrafını çepeçevre...İş arkadaşları şaşırıyor...Bu aniden değişime uğrayan gence hiç eskiye benzemiyor...Aslında bu durgunluğu o gözleri nerede gördüğünün bilinmezliği...İş saati gelip geçiyor...Yine aynı meyhaneye takılıyorlar...Yine sabaha karşı arkadaşlarıyla meyhaneden çıkıyor...Yokuşu çıkarken almış olduğu bir paket cigara yarıya merdiven dayıyor...Hafif hafif,yavaşça yokuşu çıkarken bir yandanda sağa-sola bakınıyor,sanki aranıyor...Birden o pencerede masmavi gözleri görüyor...Bir yandan o pencereyi belleğine kadar yerleştiriyor,bir yandanda “allahtan bu gün fazla içmemişim” diye kendini övüyor kendine...Gidip eve yatıyor ve yatakta dolanırken ertesi gün için planlar yapıyor...Erken gelirim gözleri gibi suretini beynime kazırım diye düşünürken üst üste bindirdiği hayalleriyle uyuya kalır...Sabah kalkıyor artık ayınıda unutup...Yine hapis evinden kaçıyor...O eve hapis evi diye hitap ediyordu...Hep burası beni prangalara vuruyor deyip uzatmadan hemen susuyordu...İşine giderken o pencereye bakıyor eve bakınca birden ürküyor...Ev dökük viran olmuş neredeyse yıkılacak...Umursamıyor işine gidiyor...İşi bitiyor ağır ağır toparlanıyor yine aynı avare,bitkin,bezgin edayla.Arkadaşları meyhaneye gidiyor...Gelmiyormusun diyene yine gülme fakiri edasıyla hayır diyordu...Artık eve gitme vakti gelmişti.O masmavi gözlerin sahibini görmek için sabırsızlıktan kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyor...Ama eve gideceği içinde bir o kadar hüzünle doluyordu içi umursızca...Artık iyice yaklaştı oraya pencerenin o masmavi deniz gözlü sahibine...Mahallede ikiü kişi var fakat daha önce hiç fark etmediği yaşlı adamda o gördüğü masmavi gözlerin sahibinin pencerenin altında ,şaşıyor...Aklınada birşey gelmiyor...Sanki birisi beyninin fişini çekmiş gibi umursızca dimdirek eve gidiyor...Yine sessiz odasına geçiyor...Hiç bir şey anlamıyordu...Denizlerin uçsuz bucaksızlığını andıran gözler yok yaşlı adam var.Diyor kendi kendine...Derken kalın bir ses kırıyor düşüncelerinin zincirini...Erken gelmişsin gel bir şeyler ye açsındır!Diyor anası...Sonra ağır ağır gidiyor...Yemeğini yiyip sessiz sedasız odasına gidişi,anasınıda merak ettiriyor...Artık genç her gece masmavi gözleri görüyor.İşten erken eve gideceği zaman göremiyordu ve gördüğü geceler cesaretini bir türlü toplayıp pencereye yanaşamıyordu...Arardan yaklaşık üç ay geçti böyle...Dayanacak bir halide kalmamıştı merak içinde yaşamaya...Yine bir gün meyhaneden dönerken aklında o masmavi gözler pencerenin önüne yaklaşırken güneş ışığını yavaştan çarparken gencin suretine,pencerede masmavi gözleri görmediğini fark edip geri döndüğünde...Uzun simsiyah pardüsülü,altın sarısı saçlı bir kızın tökezleyerek o yıkık evden çıktığını fark eder...Aklındaki masmavi gözler sorularını iyice arttırmıştır.Farklı şekillerde...Hiç kimseyi umursamadan yapacağını veya söyleyeceği esirgemeyen genç o masmavilikten sonra tıkanmıştı sanki...Eve dönmeye hazırlanırken üstüne fazla mesai yükleyen kişiye küfür ediyordu...Ama yinede işini bitirmiş eve doğru giderken başı önünde o masmavi gözleri düşünüyordu...Aklında buna dair sorularla...Kaldırımında otururken gördüğü genç kıza “bir sorumu var” diye sorarak genç kızın o anki yalnızlığını yırtar...Kız tedirgin ve tiz bir sesle “ok geç oldu karanlıkta var beni evime bırakırmısınız?” diye gence sorar...Fakat genç aklındaki sorulardan fırsat bulup kızın yüzüne bile bakmadan “tabi bırakırım” der genç...Aralarındaki tek konuşma bu ve yol boyunca hiç konuşmazlar başka kelime...Genç onun düşüncesiyle birden sesli bir şekilde “daha gelmemiştir”der kendi kendine...Birden yanındaki genç kızın “hayır şimdi geldi”sözleriyle şaşırır...Genç başını ağır ağır kaldırıp kızın

yüzüne baktığında denizleri gözlerinde, buğday başaklarını saçlarında, çileklerin kırmızılığını kalın etli dudaklarında görüp şaşkınlıkla “demek sizsiniz” demekten kendini alıkoyamaz... Bu esnada gencin kalbi çırpınıyor ve iyice mutlulukla doluyordu... Uzunca bir süre pencerenin önünde birbirlerini seyrettikten sonra kızın “ben artık içeriye gireyim babam merak etmiştir” sözleri geceyi yırtar... Genç evet der gibi başını sallar... Kız giderken genç “benim adım Baran” diye seslenir, kızda “ben Esmâ” dedikten sonra ayrılırlar... O gece sabaha kadar uyuyamaz... Artık Baran, Esmâ’yı tekrar tekrar görebilmek için her akşam mesaiye kalır. Arkadaşlık başta ve sonra severler birbirlerini... Baran artık onu işinden alıyor, işine bırakıyordur hergün... Baran başta içkiyi bırakmıştır ve iyice değişmeye başlamıştır... Olumlu bir şekilde... Artık gülmekten de kormamaktadır... Esmâ’nın bacağının birisi doğuştan kısadır... Ama Baran’ın hiç umrunda bile değildir... İlk kez böyle sevmiştir... Masmavi denizim, gökyüzüm, sevdam diye Esmâ’yı anlatırmış anasına... Birgün işten erken çıkan Baran bir sarrafa gidip 2 adet yüzük yaptırır. Birisini hemen alıp kendi parmağına takar... Yüzüğün birinin içinde Esmâ’nın adı ve gözlerini gördüğü ilk günün tarihini yazdırır. Diğerine kendi adını ve Esmâ’yı onca meraktan sonra ilk kez gördüğü tarihi yazdırır... Sonra Esmâ’nın iş çıkışına yetişmek ve yüzüklerin birinin sahibi olarak onun parmağına takmak için koşmaya başlar içindeki dünyalara bedel mutlulukla... Ama kavuşamaz Baran Esmâ’sına karşıdan karşıya geçerken ona çarpan demir yığını alıverir onun canını hemen oracıkta... Esmâ her şeyden habersiz onu göremeyip eve doğru gider Baran’ın gelmedi tedirginliğinde... Ertesi gün Baran’ın anası gelir elinde iki adet yüzükle, ikisinin de Esmâ’nın yüzük parmağına arka arkaya takar ve sonra... “Seni çok sevdi severek öldü ikinizide sen taşıyacaksın yavrum” derken anası bir yandanda ağlayıp hıçkırmaktan nefes alamıyordu... Esmâ bir süre öylece kaldı... Masmavi gözleri buz oldu, dudakları titredi ve yere yığılı verdi... Artık uyandığında koskoca dünya Baran’la Esmâ’ya aitti... Esmâ benliğini kaybetmişti... Kendisine ait dünyasında boş boş artık yaşamayan Baran’la konuşmaktaydı... ERKAN ULUSOY